April 2026

"Blijf bij ons, want het is bijna avond" (Luc 24, 29)

Hier vind je verschillende digitale versies van het maandelijkse Woord van Leven: video voor iedereen, video voor kinderen, Powerpoint voorstelling, MP3 Podcast, stripverhaal voor kinderen en tieners: www.woord-van-leven.be

De weg die naar het dorp Emmaüs leidt, vertelt ons over de tocht die twee leerlingen van Jezus hebben gemaakt. Teleurgesteld in de dromen, de projecten en de sterke momenten in de dagen die ze met Jezus, hun Meester, hadden doorgebracht, keerden ze terug naar huis. Ze wilden het leven hervatten dat ze achter zich hadden gelaten, het leven van vóór de ontmoeting met Jezus. Er waren nog maar drie dagen verstreken sinds zijn kruisiging. Ontgoocheling, vrees en twijfel heersten onder zijn volgelingen.

Ze gingen weg van Jeruzalem, weg van de onvervulde droom. Ze namen afstand van Jezus Christus en zijn boodschap. Ze waren "bedroefd". Op de een of andere manier hadden ze al beslist om het project op te geven waarvoor ze Hem waren gevolgd.

Het is het verhaal van ons allemaal, wanneer we verdwalen in situaties die ons dwingen op allerlei kruispunten een keuze te maken. Vaak geloven we dat de oplossing om terug naar huis te keren, om op te geven, ons erbij neer te leggen het enige antwoord is op onze malaise.

"Wie van ons kent niet de herberg te Emmaüs? Wie heeft er niet op een avond langs deze weg gelopen toen alles verloren leek? Christus was dood in ons... Er was geen Jezus meer op aarde."[1]

"Blijf bij ons, want het is bijna avond"

Onderweg voegt een vreemdeling zich bij die twee, iemand die doet alsof hij niets weet van de gebeurtenissen die zich pas hebben afgespeeld. Hij begint enkele vragen te stellen. Alle bitterheid en ontmoediging komt bij hen naar boven. Eerst luistert Hij naar hen en dan begint Hij de Schrift uit te leggen. Er ontstaat een dialoog die op beiden veel indruk maakt. En ook al hebben ze Jezus nog niet herkend, ze vragen Hem om bij hen te blijven, omdat het al avond is.[2]

Dit is misschien wel een van de mooiste gebeden die we in de evangelies vinden. Het is het eerste gebed dat van de leerlingen uitgaat naar de Verrezene. Het is een ontroerende uitnodiging die we allemaal tot Hem kunnen richten, opdat Hij bij ons en onder ons blijft.

De ogen van de twee leerlingen worden geopend bij het breken van het brood. En de vreugde dat ze Hem hebben herkend, zet hen ertoe aan om terug te keren naar Jeruzalem en daar de verrijzenis aan hun vrienden aan te kondigen.

"Blijf bij ons, want het is bijna avond"

"Misschien verklaart niets beter dan deze woorden de ervaring die wij als focolarina's vanaf het begin hebben gehad, het leven met Jezus in ons midden", schrijft Chiara Lubich. "Jezus is altijd Jezus. En ook al is Hij alleen geestelijk aanwezig, als Hij er is, legt Hij de Schrift uit. En zijn liefde brandt in ons: dat is leven. Het doet ons met oneindige nostalgie zeggen, wanneer we Hem ontmoeten: 'Blijf bij ons, Heer, want het is bijna avond': zonder Jou is de nacht donker en zwart (...)." [3]

De nacht is symbool van de duisternis, van het onbekende, van het ontbreken van dat licht dat we maar niet kunnen vinden, omdat we niet geloven in Zijn aanwezigheid die ons altijd blijft vergezellen.

De nacht is de nacht die onze planeet omhult, gewond en verkracht door broedermoord, door zustermoord, door oorlogen die nog steeds worden georganiseerd vanwege de honger naar macht en geld.

De nacht is de nacht waarin miljoenen mensen leven die geen stem meer hebben om onrecht en onderdrukking uit te schreeuwen.

En wij, hoe kunnen wij ons bewust worden van de aanwezigheid van Jezus, die zich niet altijd manifesteert zoals wij zouden willen? Hoe kunnen we begrijpen dat Hij met ons meegaat en ons de tekenen van zijn aanwezigheid wil laten herkennen? En vooral, hoe kunnen we de voorwaarden scheppen, zodat Hij zich kan manifesteren en bij ons blijven?

Dat zijn vragen waarop we misschien niet altijd een antwoord weten, maar die ons aansporen om de zoektocht naar Jezus niet op te geven. Ze sporen ons aan om onze blik te richten op een reisgenoot die we vaak niet zien. Ze sporen ons aan om Hem te herkennen die bij ons aanwezig is, als onder ons de wederzijdse liefde heerst.

De weg naar Emmaüs is een symbool van al onze wegen, het is de weg van ontmoeting met de Heer. Het is de weg die de vreugde terugbrengt in ons hart en ons terugvoert naar de gemeenschap om er samen te getuigen dat Christus is verrezen.

Patrizia Mazzola en het Woord-van-leven-team

[1] François Mauriac, Vie de Jésus, Flammarion 1936 (eigen vertaling).

[2] Vgl. Luc 24, 17-29.

[3] Chiara Lubich, Scritti Spirituali/3, Città Nuova, Rome 1979, blz. 67 (eigen vertaling).